

Nickolas Butler

Novel·lista, publica 'Al cor dels homes'

La segona novel·la de Nickolas Butler s'aproxima a les relacions masculines que neixen en un campament d'escoltes. A partir de les vivències de diverses generacions, l'escriptor retrata els canvis que han viscut els Estats Units els últims 50 anys

RUTH MARIOT

“No puc escriure fent veure que Obama segueix governant”

♦♦♦♦ Núria Juanico

Nickolas Butler (Pennsilvània, 1979) escriu sobre el món que l'envolta. Després de debutar amb la història d'amistat *Canciones de amor a quemarropa* (Asteroide, 2015), ara posa el focus en les relacions masculines que es teixeixen en un campament d'escoltes. Sobre aquesta teranyina de vincles fidels Butler construeix *Al cor dels homes* (Empúries / Asteroide, 2017), una novel·la que explora la transformació del sistema de valors dels Estats Units al llarg de 50 anys.

La novel·la transcorre en un campament de Wisconsin on pares i fills passen l'estiu i segueixen normes estrictes, similars a les de les institucions militars. Per què va escollir aquest escenari?

Tota la meva infantesa la vaig passar als escoltes. Mentre escrivia la novel·la vaig llegir *El senyor de les mosques*, de William Golding, i em va impactar moltíssim. Vaig començar a pensar en una història influenciada per aquell argument i em va

semblar que l'ambient dels escoltes era semblant al que experimentaven els nens de l'illa de Golding. Volia mostrar, sobretot, de quina manera Amèrica ha canviat en 60 anys. Els escoltes eren una de les poques institucions del nostre país que s'havia mantingut estable, però ara la gent ha començat a qüestionar-la.

A l'última part del llibre, situada a l'any 2019, es menciona la imminent desaparició dels escoltes. Estan condemnats a l'extinció?

Els últims temps els campaments d'escoltes han optat per admetre noies. Em sembla genial, però crec que el motiu pel qual han pres aquesta decisió és que els números d'inscrits no paren de caure. Durant el segle XX els americans teníem molts més valors compartits. Els escoltes eren una d'aquestes organitzacions que tothom veia bé. La gent els considerava una institució benèvola i els nens estaven orgullosos de formar-ne part; fins i tot anaven a l'escola amb l'unifor-

“A AMÈRICA NO HI HA UN CONSENS NACIONAL SOBRE ELS VALORS QUE VOLEM TRANSMETRE”

me. Això ja no passa. El fet que ara discrepem sobre una organització com aquesta indica que el seu futur és incert.

La crueltat amb què es relacionen els nens també recorda la novel·la de Golding. Com l'ha influït a l'hora de plasmar la marginació i els maltractaments?

Quan tenia 15 o 16 anys em va passar una cosa similar a la del protagonista i vaig intentar escriure-ho. Després ho vaig aparcar fins que vaig tenir el meu fill i vaig llegir la novel·la de Golding. En paral·lel als Estats Units estàvem vivint les primàries per escollir els candidats a la presidència. Mirava com els polítics es parlaven entre ells d'una manera tan poc civilitzada, i em va semblar que es tractaven exactament de la mateixa manera que els nens d'*El senyor de les mosques*. Inevitablement, els efectes que tenen les notícies i la realitat sobre mi acaben traslladats en el que escric.

Un dels personatges de la novel·la es queixa i es mostra perdut davant les lluites socials conquerides els últims anys per les dones i els homosexuals als EUA. És una confusió generalitzada?

És part del que està passant a Amèrica. No hi ha un consens nacional ni estem d'acord en els valors que volem transmetre. A les grans ciutats Amèrica està virant ràpidament cap a la dreta. Al centre del país això va més a poc a poc, de manera que hi ha una mena de guerra de valors a mesura que la gent s'enfronta a les notícies que surten de Nova York, San Francisco o Los Angeles. Els escoltes formen part d'aquest conflicte. A Wisconsin els nostres polítics han tingut actituds molt negatives últimament. No estic d'acord amb ells, però tinc el deure de retratar el que passa al meu voltant. No puc escriure fent veure que Obama segueix governant i que tot va bé.

Malgrat això, la novel·la està impregnada de la idea de bondat, que alguns personatges duen a terme gairebé cegament. Encara existeix, aquesta manera de veure la vida? Els escoltes van néixer com una institució que prescrivía un codi de valors. Si al segle XXI es posés en marxa una organització juvenil que proclamés valors com l'esperança, l'obediència, la netedat i la solidaritat, la majoria de joves se'n desentendrien i dirien: “Per què m'ha d'interessar tot això? Deixa'm tornar al meu telèfon!” Precisament per això al llibre em pregunto si és possible seguir aquest codi de conducta avui dia, quan la resta del món creu que és estúpid intentar ser bo. Això em porta a parlar de la gent que pren decisions impopulars.

Els homes són els grans protagonistes de la novel·la fins a l'última part, quan agafa les regnes la Rachel, una mare del campament. Per què li atorga aquest rol?

Quan tenia el primer esborrany del llibre, em vaig adonar que estava totalment desequilibrat. Les dones eren només víctimes del que passava. El personatge de la Rachel es va convertir en un narrador inesperat importantíssim que aportava equilibri a la novel·la. A més em permetia parlar de com han canviat les unitats familiars a Amèrica. Una de les raons per les quals han sobreviscut els escoltes és gràcies a les mares. Des de fa anys, a causa de l'augment de divorcis a Amèrica, han sigut elles les que han portat els seus fills als campaments. Tot plegat també em va fer reflexionar sobre la manera en què els homes maltracten les dones. És una realitat que es fa evident a les notícies, que estan plenes de casos mediàtics com els de Bill Cosby, Kevin Spacey i Harvey Weinstein.

La seva literatura està molt arrelada en la realitat del seu present. S'ha plantejat mai escriure sobre una situació que no hagi viscut?

Escric perquè vull compartir la meua perspectiva del món. Si sento que alguna problemàtica està passant, necessito explicar-la, encara que sigui fosca. Prefereixo fer això que no pas escriure sobre un escenari que no estic vivint, encara que sigui totalment diferent. ♦♦